

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

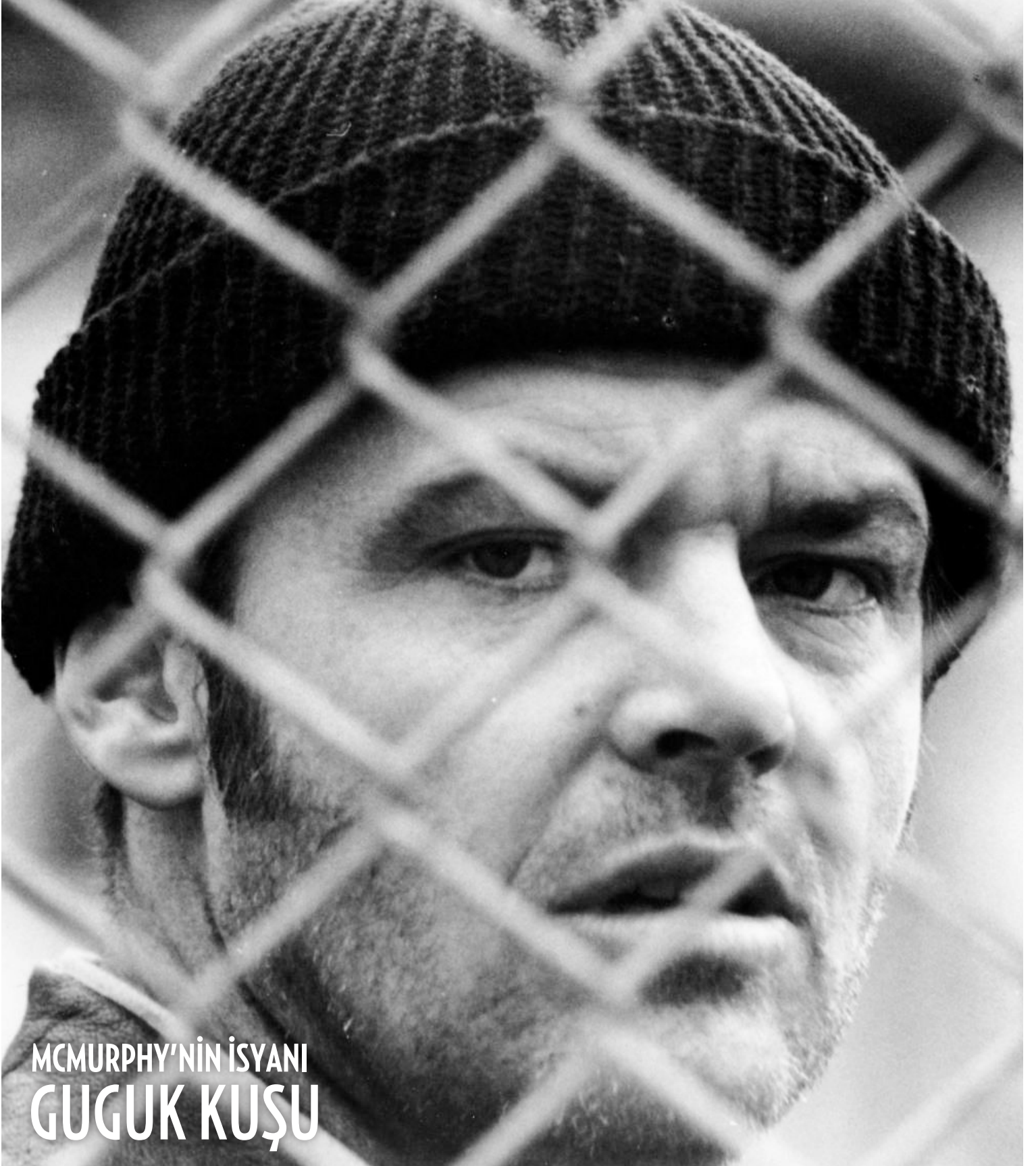
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MCMURPHY'NİN İSYANI
GUGUK KUŞU

ÖFKEYİ HİSSET.

TİTANLAR'IN SAVAŞI'NDAN SONRA
BAŞROLLERDE SAM WORTHINGTON
VE LIAM NEESON'DAN AKSİYON
DOLU DESTANSI BİR MACERA.

ŞİMDİ 3D BLU-RAY™,
DVD VE VCD'DE

WARNER BROS. PICTURES SUNAR

LEGENDARY PICTURES işbirliğiyle bir THUNDER-ROAD FILM YAPIMI "WRATH OF THE TITANS" SAM WORTHINGTON ROSAMUND PIKE BILL NIGHY EDGAR RAMIREZ
TOBY KEBBELL DANNY HUSTON İLE RALPH FIENNES VE LIAM NEESON MÜZİK JAVIER NAVARRETE EDITÖR MARTIN WALSH A.C.E. YAPIM TASARIM CHARLES WOOD GÖRÜNTÜ YÖNETMEN BEN DAVIS B.S.C
YAPIM SORUMLULARI THOMAS TULL JON JASHNI CALUM McDUGALL KEVIN DE LANOY LOUIS LETERRIER HİKAYE GREG BERLANTI VE DAVID LESLIE JOHNSON VE DAN MAZEAU
SENARYO DAN MAZEAU VE DAVID LESLIE JOHNSON YAPIM BİLİT WANYK POLLY JOHNSON YÖNETMEN JONATHAN LIEBESMAN

LEGENDARY

tiglon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arany.org>

© 2012 Warner Bros. Entertainment, Inc. Tüm hakları saklıdır.

'HITCH AMCA', EN SONUNDA ORSON WELLES'İ ALT ETTİ!

KURULUŞU 1932'YE DENK DÜŞEN SIGHT & SOUND'UN GEZEĞENİN EN İYİ SİNEMA DERGİSİ OLDUĞU

konusunda kuşkuymuz yok! 1934'ten bu yana BFI (İngiliz Film Enstitüsü) çatısı altında ve 'bir sinefilin not defteri' tadında yayın hayatını sürdüren bu dergi, bildiğiniz gibi, her 10 yılda bir 'tüm zamanların en iyi filmleri' soruşturması yapıyor. Hem de alabildiğine geniş bir katılımla...

1952'den bu yana düzenlenen bu soruşturmaların ilkinde Vittorio De Sica'nın "Bisiklet Hırsızları"nın (Ladri Di Biciclette) 'tüm zamanların en iyisi' seçilmesinin ardından, 1962'den itibaren koltuğu devralan ve bugüne kadar yerini kaptırmayan Orson Welles'in "Yurttaş Kane"i (Citizen Kane) de uzun süreli hükümrانlığını kaptırdı son soruşturmada. Onu alt edense, canımız ciğerimiz 'Hitch Amca' oldu.

846 eleştirmenin oylarıyla belirlenen 50 filmlik listenin tepesine, her soruşturmada adım adım hedefe yürüyen "Ölüm Korkusu" (Vertigo) yerleşti. "Alfred Hitchcock'un 1958 yapımı başyapıtı, hem karakter derinliği hem de öykülemesiyle 'ders gibi' bir çalışmadır. Hitchcock'un 'arayışçı' teknik hamleleri de şahikasına ulaşır burada. James Stewart ve Kim Novak'sa kelimenin tam anlamıyla harikuladedir..."

Listenin devamına göz attığımızdaysa 'bildik' başyapıtlarla karşılaştık gene. Yanlış anlaşılmasın, 'değişiklik' aramak gibi bir niyetimiz yok!

50'lik listeyi saymasak da, ilk 10'u zikretmekte yarar var bu sayfada... Tacini kaybeden "Yurttaş Kane", o kadar da uzaklaşmadı zirveden, ikinci sıraya konuşlandı. Onun hemen ardından Yasujiro Ozu'nun "Tokyo Hikayesi" (Tôkyô Monogatari) gelirken, dördüncü sırada Jean Renoir'dan "Oyunun Kuralı" (La Règle Du Jeu) vardı. F.W. Murnau'nun 1927 yapımı sessiz başyapıtı "Şafak" (Sunrise: A

Song Of Two Humans) ilk beşi tamamlarken, ikinci beşin ilk sırasında Stanley Kubrick'in Arthur C. Clarke uyarlaması "2001: Uzak Yol Macerası"nı (2001: A Space Odyssey) gördük. John Ford'un "Çöl Aslanı"yla (The Searchers) devam eden listenin sekizinci sırasına Dziga Vertov'un "Kameralı Adam"ı (Chelovek S Kino-Apparatom) yerleşmişti. İlk 10'un son iki sırasındaysa Carl Theodor Dreyer'in "Jan Dark'ın Tutkusu" (La Passion De Jeanne D'Arc) ile Federico Fellini'nin "Sekiz Buçuk"u (8½) vardı.

358 yönetmenin oylarıyla belirlenen diğer listede de "Yurttaş Kane"nin düşüşü gözlemlendi. 1992 ve 2002'de birinci seçilen Welles'in filmi burada da ikinci sıraya inerken (daha doğrusu ikinciliği "2001"le paylaşırken), Ozu'nun "Tokyo Hikayesi"nin yönetmenlerin gözdesi haline geldiğini gördük. Eleştirmenlerin ilk 10'unda olmayan beş filmse bu listede iki elin parmakları arasına girdi: Martin Scorsese'nin "Taksi Şoförü" (Taxi Driver), Francis Ford Coppola'nın "Kıyamet"i (Apocalypse Now) ve "Baba"sı (The Godfather), Andrey Tarkovski'nin "Ayna"sı (Zerkalo), De Sica'nın "Bisiklet Hırsızları".

Bu tür listeler, kimi zaman 'fazlalık' gibi görünse de, özellikle bu listenin sinema adına bizi yeniden heyecanlandırıldığını söylemeliyiz. Ve bu filmleri defalarca izleme isteğimizi kamçıladığını...

*Yazıda bahsi geçen filmlerden bazıları AŞKTAN DA ÜSTÜN köşemizde değerlendirilmişti... "Bisiklet Hırsızları" ve "Ölüm Korkusu", Kemal Ekin Aysel imzasıyla 21. ve 78. sayılarımızda; "Sekiz Buçuk" ve "Çöl Aslanı", Burçin S. Yalçın imzasıyla 18. ve 117. sayılarımızda; "Yurttaş Kane", Murat Özer imzasıyla 81. sayımızda... İlk 50'ye giren diğer filmlerden bu köşede ele alınanlarsa şöyle: "Yağmur Altında" (Singin' In The Rain), Okan Arpaç imzasıyla 141. sayımızda; "Aşk Zamanı" (Fa Yeung Nin Wa), Burçin S. Yalçın imzasıyla 90. sayımızda; "Stalker" ve "General" (The General), Murat Özer imzasıyla 36. ve 108. sayılarımızda... [1]

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇIN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLKAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKÜĞ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KEMAL EKİN AYSEL, ERMAN ATA UNCÜ

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Gökyüzünde Bir Ayna (Katmandú, Un Espejo En El Cielo);
Eva; Baskın (Serbuan Maut); Esaret (À Moi Seule);
Tepedeki Ev (Kokuriko-Zaka Kara); Bu Gece Benimsin (You Instead);
Ne Adam Ama (What A Man); D@bbe: Bir Cin Vakası.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, her yıl olduğu gibi bu yıl da Marilyn Monroe'yu
anmayı unutmuyor, "Marilyn'i Kurtarmak" kitabı eşliğinde...

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Milos Forman-Jack Nicholson ortaklığıyla bir 'isyan' başyapıtı: "Guguk
Kuşu" (One Flew Over The Cuckoo's Nest)... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Paranoya (Martha Marcy May Marlene); Muppets (The Muppets).

32 SAPIK

Tüm zamanların en iyi filmi; Festivaller arası rekabet başladı;
Biket İlhan'dan "Yarım Kalan Mucize"; Chris Marker (1921-2012);
Ferzan Özpetek, Nuri Bilge Ceylan'ı ağırlıyor... Olkan Özyurt imzasıyla.

GÖKYÜZÜNDE BİR AYNA

ORJİNAL ADI Katmandú,

Un Espejo En El Cielo

YÖNETMEN Icíar Bollaín

OYUNCULAR Verónica Echegui,

Saumyata Bhattarai,

Norbu Tsering Gurung

YAPIM 2011 İspanya

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM M3 Film (Bir Film)

NEPAL'DE ONA DUYULAN SEVGİNİN SINIRLARI OLMADIĞINI DÜŞÜNDÜĞÜMÜZ İspanyol pedagog Victòria Subirana'nın 1990'larda Katmandu'nun yoksul çocukları için verdiği mücadele, hiçbir şekilde 'sömürgeci' bir zihniyetin kötü niyetli hamlelerinden biri olarak değerlendirilemez. Kendini çocukların eğitimine adanmış Subirana'nın çabası, işgal etme yoluyla ülkelerin kaderlerine hükmedenlerle aynı kefiye konamaz, konmamalı. "Gökyüzünde Bir Ayna" hakkında birkaç kelam etmeden önce bu saptamayı yapmak önemli.

Azimli eğitimcinin Katmandu'da uzun yıllar boyunca yaşadıklarını kaleme aldığı, 2002 tarihli "Vicki Xerpa, Una Mestra A Katmandú" adlı otobiyografik kitabından 'serbestçe' uyarlanan "Gökyüzünde Bir Ayna", Subirana'nın dünyasını ne kadar doğru yansıtır bilemeyiz, ama belli bir duygunun geçmesini sağladığını söyleyebiliriz en azından.

Oyuncu olarak başladığı kariyerine yönetmenliği de katan İspanyol sinemacı Icíar Bollaín, "Gözlerimi De Al" (Te Doy Mis Ojos) ve "Yağmuru Bile" (También La Lluvia) ayarında bir sonuca imza atamamış olsa da, belli açılardan 'değerli' sayabileceğimiz bir film ortaya koyuyor bu çalışmasıyla. "Yağmuru Bile" için Ken Loach'tan ödünç aldığı senarist Paul Laverty ise, burada sadece 'eşlikçi' kadrosundan senaryoya müdahil oluyor.

Söylediğimiz gibi, bu filmin Subirana'nın serüveniyle hangi ölçülerde çakıştığından habersiziz. Ama meselemizi bu film üzerinden yürütmek, burada anlatılan hikayeye bağlı kalmak en doğrusu tabii.

Hikayede, 1990'ların başında Nepal'e gelip burada öğretmenlik yapan İspanyol eğitimci Laia'yla tanışıyoruz önce. Ekonomik güçsüzlüğün yarattığı çözülmeye kadar nasip olmuş bu ülkede 'idealist' yaklaşımıyla ayakta kalmaya çalışan karakter, bir süre sonra sınır dışı edilme tehlikesiyle yüzleşiyor. 'Çözüm' olarak önerilen bir Nepal vatandaşıyla evlenmesi, onun da hayatını dönüştüren süreci başlatıyor. Kısa süre

içinde boşanmak için evlendiği bu adama âşık oluyor, Katmandu'nun yoksul mahallelerindeki çocukların eğitimi için çabalarını sıklaştırıyor, daha iyisi yapabilmek için de İspanya'ya gidip finans arayışına girişiyor...

Hikayenin temel yapısı bu. Burada 'yanlış' bir şey olduğunu düşünmüyoruz. Bir yanlış varsa (ki var), bunun Laia'nın geniş açılı hikayesinde değil, ayrıntılarda aranması gerekiyor. Nepal'i yoksul ve gelişmemiş göstermenin 'sakat' bir bakış olmadığını savunabiliriz, ancak bu görünüm içinde 'kaynak'ın es geçildiği de aşikar. Ülkeyi böylesi bir duruma sürükleyenlerin hikayeye malzeme olmaması, Laia'yı bir 'peygamber' konumuna yerleştiriyor, ki filmin en büyük handikabı da bu oluyor. Onca yoksulluk, çürümüşlük, sefalet içinde ışıltıyor Laia. Onun karakter zaafı da yeterince çizilmediği için iyice yalnız ve 'dokunulmaz' bir konuma yerleşiyor genç kadın. Formalite evliliği yaptığı Nepalli gence olan aşkı da çok çabuk hayat buluyor hikayede, seyirciye bu aşkı sindirecek vakit tanımıyor senaryo.

Bakış açısı olarak Türkiye'nin doğusunun gelişmemişliği üzerine izlediğimiz filmlerden pek farkı yok "Gökyüzünde Bir Ayna"nın. Örneğin, Erden Kıral'ın en iyi filmi olduğunu düşündüğümüz Ferit Edgü uyarlaması "Hakkari'de Bir Mevsim"le aynı değilse de benzer bir kulvarda yarışıyor. Atmosferik olarak Kıral'ın çalışmasından epeyce gerilerde durmasına karşın, izleyiciye duygusunu az çok geçirmeyi başarıyor. Kimi bütünsel aksaklıklar, karakter derinliği eksikliği, hikayelemedeki acelecilik, gerçekliği fazlaca vurgulama isteği neticesinde kendisini gösteren 'slogancı' hamleler, bu filmi 'yarım başarı' sınırında bırakıyor, hedefine tam olarak ulaşmasını engelliyor.

Biri Batılı, diğeri Doğulu iki kadının hayatlarındaki açmazları da diline dolayan film, iki farklı dünyanın insanına yaklaşırken olabildiğince nesnel bir yerden bakmaya çalışıyor. Ancak bunun yetersizliği, gene aynı noktaya getiriyor bizi. Laia'nın çıkmazlığına bir çözüm bulunuyor ve o ışıltıya devam ediyor. Nepalli genç kadına

İspanyol pedagog Victòria Subirana'nın 1990'larda Katmandu'nun yoksul çocukları için verdiği mücadeleden esinlenen film, belli bir duyguyu izleyicisine geçirmeyi başarıyor diyebiliriz.

Natalie Portman'ın İspanya şubesi havasındaki Verónica Echegui, kimi zaman 'fazla' oynamasına karşın, başkarakter Laia'da elinden gelenin en iyisini yapıyor.

'kader' ile baş başa kalıyor, 'kutu'dan çıkmayı başaramıyor bir türlü. Buradaki yanlışlık, senaryonun iki kadına aynı mesafeden yaklaşmayı becerememesinde. Başlangıçta aynı gibi görünen bu mesafe giderek açılıyor ve en nihayetinde makas hiçbir zaman kapanamayacak hale geliyor. Birini yalnızca alkışlarken, diğerineyse yalnızca acıyoruz, ki filmle ilgili temel meselemizi de belirleyen bir soruna dönüşüyor bu durum.

"Gökyüzünde Bir Ayna"dan etkilendiğimizi, ama tam olarak bizi tatmin etmediğini söylemenin başka bir yolu var mı bilmiyoruz. Belki şöyle de dile getirebiliriz meseleyi: Laia'nın bir 'süper kahraman' gibi çizilmesi, filmin ele aldığı hayati konuyu epeyce zedeliyor ve hikayenin taşıdığı gerçekliğin bütünüyle filme nüfuz etmesinin önüne geçiyor.

Oyunculuklarda sözünü etmemiz gereken

isimse, tabii ki Natalie Portman'ın İspanya şubesi havasındaki Verónica Echegui. Başkarakterde elinden gelenin en iyisini yapıyor genç aktris. Kimi zaman biraz 'fazla' oynuyor, ama genel toplamda karakterin gittiği yeri onun kompozisyon çalışmasında görebiliyoruz.

Yönetmen Icíar Bollaín, 2003 yapımı "Gözlerimi De Al"daki Pilar gibi 'yoğun' bir karakter çizemiyor belki Laia'yla, ama Echegui'nin de yardımlarıyla onu etkin kılmayı başarıyor. Sinemacı, "Gökyüzünde Bir Ayna"yla da her filmiyle açtığı pencereden kadınları davet etmeyi sürdürüyor kısacası... [\[1\]](#)

Köy düğünü sahneleri, filmin sağlamaya çalıştığı gerçeklik duygusunu en çok hissettiren anları barındırıyor.

Aynı köy düğünü sahneleri, Laia ve Nepalli kocası Tsering'i -yanlış olduğunu düşündüğümüz- kısa zamanda aşka ikna ediyor.

ARKA PENCERE İFTİHARLA SUNAR!

2011 SİNEMA YILLIĞI
İKİ KAPAK SEÇENEĞİ İLE TÜM KİTAPÇILARDA!

EVA

BİLİMKURGU EDEBİYATININ İKİ ÖNCÜSÜNDEN BİRİ OLAN, 'KURAMCI'

Jules Verne (diğeri H.G. Wells), "Bir insanın düşlediklerini başka insanlar gerçekleştirebilir" demiş. Bilimkurgu sinemasının yaratıcı sanatçıları da, yaklaşık yüz yıldır ilgilendikleri robotları, mesela türe çok sayıda seyirci kazandıran 1950'lerin "Meçhul Dünya"sındaki (Forbidden Planet, 1956) Robot Robbie'den, organik özellikleri olan insansı androidlere doğru evrimleştirdiler.

Robot ya da android! Yaratıcılarının kusursuz kopyaları olmaları noktasını aşarak, en son seyrettiğimiz "Kıyamet Kitabı"nın (Doomsday Book) bir bölümünde yer alan RU-4 (robot) örneğindeki gibi, rutin işlerden uzak, 'nirvana' yolunda 'aydınlanma'ya bile ulaşmaya başladılar. İnsanlar ile 'suretleri' arasındaki temel çatışmada, insan bencilliği ve erkinin, asla ve asla, kendi yarattıkları üzerindeki egemenliğini kaybetmeme dürtüsü başrolde! Yazar Isaac Asimov, ünlü "3 Robot Kuralı" ile bir robotun hiçbir şekilde insanoğluna zarar veremeyeceğini kesinleştirmiştir! Ve bilimkurgu sinemasını üreten insanoğlu, robotlarla insanlar arasındaki sınıfsal ve/veya bireysel mücadelelerde, her daim kendi zaafalarına ve ruhsal karmaşasına bakarak öz eleştiriye, hatta psikanalize yönelmiştir.

Bu bağlamda önemli film, Steven Spielberg'ün "Yapay Zeka"sıdır (Artificial Intelligence: AI, 2001). "Yapay Zeka"da, insanoğlunun 'her tür hizmet' için ürettiği 'mecha' (mekanik robotlar) kavramını bir üst seviyeye taşıyarak, duyguları gelişmiş, en önemlisi de ebeveynlerini gerçekten 'sevabilen' bir robot çocuk prototipi yapma aşamasındaki bilim adamının konuyu meslektaşlarına açtığı ilk (uzunca) sahne, anahtar soruyu sorar: "Biz insanlar onu sevebilecek miyiz?"

1975 doğumlu Katalan yönetmen Kike Maíllo, Goya Ödülleri'nde 3 dalda (yönetmen; özel efekt; yardımcı erkek oyuncu Lluís Homar) heykelcik kazanan "Eva"da, 'sevmek' sözcüğünden yola çıkarak, dört yazarın ortak senaryosu olan bir robot hikayesini öykülemiş. Aslında seyrettiğimiz,

farklı robotlar ve androidlerin günlük yaşamın içinde olduğu bir gelecekte (2041) geçen, ayrılık ve aşkla ilgili bir dram.

Robot teknolojisinin 'parlak çocuğu' olan mühendis Alex Garel (Daniel Brühl), on yıl sonra üniversitesine geri döner. Aynı alanda çalıştığı eski aşkı Lana (Marta Etura), kardeşi David (Alberto Ammann) ile evlenmiştir. Alex, onların küçük kızı Eva'dan (Claudia Vega) yararlanarak yeni bir robot çocuk projesini gerçekleştirmek için çalışmaya başlar. Yani yapay zekanın yanında, duygusal zekayı da 'yükleyerek' robotu bütünleyecektir.

Bu oldukça kafası karışık filmin sorunlarına, sürpriz denilemeyecek sürprizini açıklamadan bakarsak, öncelikle bir 'görsel etki sarhoşluğu' içinde yalpaladığından bahsedebiliriz. Yapım tasarımında, yani dış ve iç mekanlarda (Alex'in evi zaten babadan yadigar) ve sanat yönetiminde robot teknolojileri dışında günümüzle yaklaşık otuz yıl sonrasında bir farklılık yok! Zannedersiniz ki, konu günümüzden ve içinde de robotlar dolaşıyor!

Daha da vahimi, 'içe kapanık' Alex'le kardeşi arasındaki geçmiş, Lana'yı ve işini geride bırakmasına dair tatmin edici psikolojik ipuçları, Eva'nın 'karakterine dair' sorunlar ve sorular, metnin içinde kaybolmuşlar! Dolayısıyla, Eva'nın ilişkilerde rolü de (tepkileri de) yerine oturmuyor.

Buz gibi ve karlı kasaba (İsviçre'de çekilmiş) robotik soğukluğa uygun olsa da, öykünün parçaları kopuk olduğundan, "Eva"dan belleklerimize, salt, Lluís Homar'ın sekmeden oynadığı Max adlı androidle, mırlamasına kadar ayrıntılı programlanmış 'sadık' kedi robot kazanıyor... İnsan oyuncular, Alman yönetmen Hanno Brühl'ün Barselona doğumlu oğlu, Alman yapımlarında görmeye alıştığımız Daniel Brühl ile önceki hafta vizyona giren "Ölüm Uykusu" (Mientras Duermes) adlı etkili bir gerilimden sonra karşımıza çıkan Marta Etura'ya da yazık olmuş.

Görsel etkiler, bir insani hikayeye yamanmadan, ayrı bir dijital performans olarak kurgulansa defalarca seyredilebilir.

Üzerinde çok konuşulduğu halde, yeni robot çocuğun, tek sahnede, figüran düzeyinde 'harcanması'!

YÖNETMEN Kike Maíllo

OYUNCULAR Daniel Brühl, Marta Etura,

Alberto Ammann, Claudia Vega,

Anne Canovas, Lluís Homar

YAPIM 2011 İspanya

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Tiglon (Calinos Film)

Yönetmen Kike Maíllo,
Goya Ödülleri'nde üç
dalda heykelcik kazanan
"Eva"da, 'sevmek'
sözcüğünden yola
çıkarak bir robot
hikayesi anlatıyor.

BASKIN

DÜNYANIN PEK ÇOK ÜLKESİNDE 2012’NİN AKSİYON TUTKUNLARINI EN MEMNUN bırakan filmlerinden biri oldu. Gallerli yönetmen Gareth Evans’ın üçüncü uzun metrajlı filmi aslında bir cümlelik hikayesiyle senaryo yokmuş gibi bir film... 17-18 kişilik bir özel hareket timi neredeyse bütün sakinlerinin esrarkeş, gangster, hırsız ve katillerin oluşturduğu ve sahibinin bir uyuşturucu çetesi reisinin olduğu bir apartmana baskın yaparlar. Ama apartmanın sahibi böyle bir baskın için tedarikli ve hazır! Biz bu özel timde iki kişiyi diğerlerine göre daha çok tanıyoruz. Tanıyoruz dediysek de, temiz yüzlü olan Rama’nın hamile bir eşi vardır, çok iyi bir dövüş tekniğine sahiptir ve vicdan sahibi bir polistir, hepsi bu kadar... Ekipteki diğer bir kişi Yüzbaşı Jaka adamlarına sahip çıkan, sıkı dövüşçü ve dürüst bir polistir... Senaryonun da yazarı olan Evans, onu bir an önce sevelim diye filmin daha ilk dakikasında, Rama’yı baskına gitmeden önce karnı burnunda eşiyile vedalaşırken bize gösteriyor. Zaten adı da Güney Asya mitolojisinin en popüler kahramanlarından birinden gelir... Rama evden çıkarken yaşlı bir adama “Merak etme, onu geri getireceğim” de diyor. Kimi kastettiği filmin tek sürprizi, o da zaten ortalarda ortaya çıkıyor...

Filmin en etkileyici sahnelerinden biri, henüz kimsenin uyanmadığı şehrin sokaklarında yağmurlu bir havada hızla hedefine doğru yola koyulmuş zırhlı aracın içinde neye gittiklerinin idrakında olmayan ve çoğunluğunun da yeterince tecrübesi olmadığı kısa süre sonunda anlaşılacak olan özel tim mensuplarının heyecanlı bekleyişi... Tam teçhizatlı özel tim apartmana girer. Hatta iyi bir başlangıç yaparlar. Ancak içerde bir kişinin sessiz alarmı dokunmasıyla büyük patronun apartmanı kitlemesi ve bina sakinlerine “atış serbest” çağırısı yapmasıyla ortalık kana bulanır...

Evans’ın ‘hikaye’ye pek takılmadığı filmin ilk 10 dakikasından da belli. Onun için ‘bu filmde hikaye yok’ diye eleştirmenin pek bir mantığı da yok. Evans 1980’lerin, 1990’ların Hong Kong aksiyon filmlerinin bol dövüşlü, yaratıcı koreografiler içeren sahnelerine özenen ‘kapalı alanda kalmış

kahraman’ klişesini de en vahşi tonda bir daha çalıştıran bir film yapmak istemiş. Aslında yapmış da... Filmin dövüş sahnelerindeki yüksek şiddet oranını, çok basit hikayesini ve bazı sahnelerini biraz uzun tutmasını bir kenara bırakırsanız vadettiği eğlence ve heyecanı sağlıyor “Baskın”.

Pek sık rastlamadığımız bir ülkeden, Endonezya’dan gelen “Baskın” içerdiği yoğun şiddeti son derece estetik bir şekilde ve iyi dizayn edilmiş müzikler eşliğinde sunması dolayısıyla belli bir yaşın altı için tehlikeli bir film aslında. Ama kendisini bu şiddete tehlikeli bir hayranlıkla teslim etmeyen seyirci için seyri çok yüksek sekanlar barındırıyor. Polislerin apartman boşluğunda tümüyle karanlığa teslim olduğu ve çatışmanın ilk kez başladığı sahne mesela... Sinemanın mucizevi olanaklarını kullanan iyi tasarlanmış bir sahne. Rama’nın bir koridorda ellerinde palalarıyla kendisine doğru koşan 8-10 ‘machete’yle tek başına, hem de yaralı arkadaşını koruyarak dövüştüğü sahne gerçekten heyecanlı... Yakın dövüşlerin inandırıcı şekilde gerçekleştirildiği filmde Hong Kong’lu benzerlerinden farklı olarak, rakiplerin birbirlerine çıplak elle daha çok temas ettiğini görüyoruz. Bu yönüyle yönetmenin ilham aldığı John Woo klasiği “Hard Boiled”dan ayrıldığını söylemeliyiz. Zira Woo’nun filminde ‘karakter’ler vardı ve yakın dövüş sahneleri dans gibiydi. “Baskın”ın çıplak elli dövüş sahneleri ise daha çok ‘sevişme’nin argo ifadesine denk düşüyor sanki... Bu yüzden yukarıda bahsettiğimiz ‘estetik’i de şiddetsel anlamda ‘porno estetiği’ne yaklaştırmak da mümkünleşiyor. Özellikle finale doğru gerçekleşen üçlü dövüş sahnesi uzun ve bitmek bilmeyen bir şiddet pornosu sanki...

Filmin yeniden çevrimi için hazırlıklar da başladı. Hollywood versiyonunun şiddeti dozunda ve dövüş sahnelerinin daha kısa olmasına rağmen daha az lezzette olacağını da öngörmek mümkün.

Evans’ın bir önceki filminin de başarılı olan Iko Uwais’in pek bir karizması yok ama Yüzbaşı Jaka rolünde Joe Taslim gayet iyi.

Biraz da hikaye olsa keşke filmde... Polisin yozlaşmışlığını ve karakterleri biraz daha işlesemiş yönetmen...

ORJİNAL ADI Serbuan Maut
YÖNETMEN Gareth Evans
OYUNCULAR Iko Uwais, Joe Taslim, Donny Alamsyah, Yayan Ruhian, Pierre Gruno, Ray Sahetapy, Tager Satrya, Iang Darmawan, Verdi Solaiman
YAPIM 2011 Endonezya - ABD
SÜRE 101 dk.
DAĞITIM M3 Film (Calinos Film)

Filmin dövüş sahnelerindeki yüksek şiddet oranını, çok basit hikayesini ve bazı uzun sahnelerini bir kenara bırakırsanız belli bir heyecan veriyor.

ESARET

HER NE KADAR "ESARET"İN BAŞINDA, FİLMDE İZLEYECEKLERİMİZİN TAMAMEN hayal ürünü olduğu ibaresi yazsa da, yönetmen Frédéric Videau, büyük ölçüde Natascha Kampusch olayından ilham aldığını bir röportajında belirtmiş. Gerçekten de Natascha Kampusch'un yaşadıklarıyla "Esaret"te anlatılanlar arasında benzerlikler büyük.

Dünya kamuoyu 2000'lerde, belki de eskiden beri olan ama medya bugünkü kadar güçlü ve etkili olmadığı için haberimizin olmadığı, insan kaçırma ve hapsedme olaylarıyla sarsıldı. Bunların en bilinenleri, her ikisi de Avusturya'da yaşanan Kampusch ve Fritzl vakalarıydı. Natascha Kampusch 10 yaşında Wolfgang Priklopil tarafından kaçırılmış, onun evinin gizli bir köşesinde sekiz yıl hapis yaşadıktan sonra kaçmayı başarmıştı. Priklopil ise yakalanmadan önce intihar etmişti. Benzer şekilde öz babası tarafından oturduğu evin gizli bir bölümünde hapsedilip yıllar boyu tacize uğrayan ve hatta çocukları olan Elisabeth Fritzl'in trajik hikayesi de büyük bir şaşkınlık ve dehşet uyandırmıştı.

Geçtiğimiz yıl, konusunu bu olaylardan alan Avusturyalı yönetmen Markus Schleiner'in "Michael"i mesafeli ve tarafsız bakışıyla hem olumlu hem de olumsuz eleştiriler almıştı. "Esaret" için "Michael"i kerteriz alacak olursak, daha konuşkan, karakterleri daha fazla anlamaya çalışan bir film olduğunu ve olayın mağdurlarının arasına bizzat 'kötü adam'ı da kattığını söyleyebiliriz.

"Esaret" gücünü büyük ölçüde kurban Gaëlle rolündeki Agathe Bonitzer ile onu küçük yaşta kaçırıp yıllar boyu evin alt katındaki gizli odada saklayan Vincent rolündeki Reda Kateb'den alıyor. Her iki karakter de çok farklı ve çelişen duygular yaşıyor ama oyuncular bunları seyirciye geçirme konusunda sanki sıkıntı yaşamıyor. Abartısız oyunculukları filmin inandırıcılığını da artırıyor doğal olarak.

Küçük yaşta Vincent tarafından kaçırılıp yıllarca onun kurallarıyla yaşayan Gaëlle günün birinde onun tarafından serbest bırakılıyor. Şehrin

dışındaki ücra kulübeden kurtulup ailesine kavuşan ve psikiyatri kliniğinde tedavisi başlatılan genç kızın geri dönüşlerle anlatılan öyküsü, bir tür Stockholm Sendromu olarak da yorumlanabilir. Vincent'dan nefret etse de bir yandan da yıllar boyu gerçeği haline gelmiş bir ilişki var ortada. Aralarında hem bir efendi köle ilişkisi var hem de Vincent onun ihtiyaçlarını yerine getirmeye çalışan, eğitimi için kendi çapında çaba harcayan ve en önemlisi cinsel tacizde bulunmayan bir tuhaf ebeveyn olarak şekilleniyor. Zaten Vincent'ı neredeyse sempatik gösteren nokta da bu. O bir pedofil değil, yalnız ve konuşacak kimsesi olmayan; Gaëlle'in onu günün birinde seveceği umuduyla yaşayıp, işte o zaman aralarında cinselliğin de gelişeceğini hayal eden biri. Yönetmen Videau, Vincent'tan, Gaëlle'e hissettiği şefkati esirgemiyor! Vincent ile genç kızın ilişkisi zaman zaman bolca manevi şiddet içerse de, tuhaf bir uyuma da sahip. Hatta bir ara Gaëlle eline bıçağı alıp Vincent'a saplayıp kaçabilecekken bunu yapamıyor. Zaten aralarındaki bu tanımlaması zor duygusal bağ filmin dinamiğini oluşturuyor.

Gaëlle'in geri dönüşü parçalanmış ailesine de bambaşka bir şok yaşıyor. Aslında ölmüş de dirilmiş gibi bir duygu uyandırıyor genç kız, özellikle de saçlarını çok açık sarıya boyatıp adeta bir hayalete benzeyince... (Esareti boyunca saçlarının rengiyle oynamak Gaëlle'in sınırlı özgürlüklerinden bir tanesi.) Suçluluk duygusundan kurtulamayan ve alkole sığınan baba ile daha dirayetli görünen anne, artık öldüğünü düşündükleri kızlarını karşılarında görünce ne yapacaklarını şaşırıyor. Birakın anne-babanın bocalayışını, klinikteki psikiyatrist bile Gaëlle'in yaşadıklarını yorumlamakta ve onun keskin zekasına yetişmekte yetersiz kalıyor. Gaëlle'in de yeni bir hayata başlamak için her şeyi ve herkesi geride bırakmaktan başka seçeneği kalmıyor.

Bıçak sırtı konusunu eli yüzü düzgün bir şekilde perdeye aktaran yönetmen Videau, olayı her boyutuyla işlemeyi başarıyor.

"Esaret" in en önemli boşluğu, Vincent karakterini eksik işlemek ve 'sevgi' arayışı içindeki bir 'loser' olarak tasvir etmek.

ORIJİNAL ADI À Moi Seule
YÖNETMEN Frédéric Videau
OYUNCULAR Agathe Bonitzer, Reda Kateb, Hélène Fillières, Noémie Lvovsky, Jacques Bonnaffé
YAPIM 2012 Fransa
SÜRE 91 dk.
DAĞITIM Medyavizyon

Bir zorba ve kurbanının sayısız nüanslarla bezeli duygusal alışverişi, iki oyuncunun başarılı performansı ile akıllarda yer edecek.

TEPEDEKİ EV

ESTETİK DÜZEYİ YÜKSEK, SICAK, SAMİMİ, SAHİCİ, RENGARENK ANİMASYONLARIN vasat çizgi maceraların yanında vizyon şansı bulabilmesine bile şükretmek gerek belki de. Oysa “Tepedeki Ev”, görece daha nitelikli olduğu birçok animasyonun gölgesinde kalmayı hak etmeyenlerden.

Goro Miyazaki'nin 2006 yılındaki Ursula K. Le Guin uyarlaması “Yerdeniz Öyküleri”nden (Gedo Senki) sonraki ikinci filmi. Animenin yaşayan büyük ustası Hayao Miyazaki'nin da senaryoda imzasını görüyoruz, aslen Tetsurō Sayama'nın yazdığı çizgi romandan uyarlama. Babasının adını taşımak gibi zorlu bir sorumlulukla başlamanın da etkisiyle, umduğu etkiyi yakalayamadığı söylenen fantastik maceranın ardından, ikinci filmde Studio Ghibli'den görmeye daha alışık olduğumuz bir tarza yönelmiş. 1960'ların Yokohama'sından aile ve okuldan arkadaşlar arasında yaşanan bu ilk gençlik öyküsü, naif, duygusal ve bir o kadar eğlenceli bir şekilde işleniyor.

Daha ilk kareden itibaren, rengi ve atmosferi, tanışık olana da olmayana da bir Studio Ghibli filmi izlediğini hissettiriyor. Umi adındaki genç kızın bir sabahında tanışıyoruz “Tepedeki Ev”in dünyasıyla. Kalkıp evin işlerine başlamak, hane halkına kahvaltıyı hazırlamak, okula gitmeden önce Umi'nin üstlendiği görevler belli ki. Ama ilginç bir tanesi daha var, göndere bayrak çekmek. Zamanla o bayrağın hem bir çeşit mesaj, hem bir anma şekli olduğunu öğrenirken Umi'nin hayat hikayesiyle de tanış oluyoruz. Babasını kaybetmiş, annesi uzaktayken evle ilgilenmek zorunda olan kızın lisedeki hayatla canlanan günleri, geçmişin aydınlandığı, geleceğin ışıldadığı olaylara gebe.

Filmin bu renkli tasviri, lise ortamının yansıtılışıyla daha da zenginleşiyor. 1960'ların henüz başları, politik bir hareketliliği henüz gözleyememek de, çevresine duyarlı, sosyal faaliyetlerde aktif, kendini ideallerine sorgusuz sualsiz adanmış, dikkat ve umut dolu bir kuşakla karşı karşıya olduğumuz saklanacak gibi değil. 1964 Tokyo Olimpiyatları'nın arifesinde binanın arazisine bir başka inşaat için ihtiyaç

duyulduğundan, okul kampüsündeki kulüp binasının yıkılma tehdidine karşı öğrenciler bir direniş başlatıyor. Gençlerin faaliyetlerini yürütüp evleri gibi sahiplendikleri binayı vermek istemeyişi, oranın zengin tarihi ve kendine özgü kültürüyle duydukları gurur, izleyen için bile heyecan verici. Umi'nin dahli, okul gazetesinin yakışıklı editörü Shun ile, kelimenin gerçek anlamıyla damdan düşer gibi karşılaşmalarıyla başlıyor, birlikte gazete ve binanın kurtarılması işlerine girişmeleriyle sürüyor. Oranın sanıldığı gibi yıkılmayı hak eden köhne bir yapı olmadığını ispatlamak fikri Umi'den çıkıyor.

Binanın temizliğini kızların üstlenmesi gibi, kız öğrencilerle erkekler arasında kesin bir görev dağılımının yapılması, evin bütün işlerinin de Umi'nin üstüne kaldığı düşünülünce 1960'lar Japonyası için ne kadar gerçekçi olursa olsun, cinsiyet rollerinin pek abartılı betimlenmesi anlamına geliyor. Umi'nin sonunda Tokyo'ya giden ekipte yer alması bir miktar rahatlatıcı olsa da, kadınlara film boyunca biçilen rolden rahatsız olmadan izlemek güç.

Filmin okul kısmının burada ayrıntıyla tarif edilmesinin nedeni şu; genç olmanın hesapsızlığı, ortak bir şeyler yapmanın başka şeye benzemeyen hazzı ve inandığı uğurda harekete geçmenin coşkusunun yansıtılışı, “Tepedeki Ev”in en büyük başarısı. Yoksa buna eşlik eden aşk ve aile mevzusu da bir o kadar yer kaplıyor. En anlamlısı, Shun ile Umi arasındaki yakınlaşma ve giderek kendilerini birbirlerinden uzaklaşmak zorunda hisseden iki gencin ilişkisi de dahil olmak üzere, aslında epey ağır mevzuları melodramatik hale getirmeden işlemesi. Bir yanda naif ve hareketli bir kolektif okul hikayesi, bir yanda çözülmeye çalışılan aile bağları meselesinin duygusalılığı arasında kurulan denge, Goro Miyazaki'nin yönetmenlikteki ustalığı hakkında ümit veriyor.

İçine girildiği daha ilk sahneden itibaren kulüpler binasının renkli dünyası, insanı dünyanın en sahici filminde gibi hissettiriyor.

Sonu biraz aceleye gelmiş gibi olunca, bütün filmin yarattığı duyguyu bir miktar sarsıyor.

ORJİNAL ADI Kokuriko-zaka Kara
YÖNETMEN Goro Miyazaki
SESLENDİRENLER Masami Nagasawa, Junichi Okada, Keiko Takeshita, Yuriko Ishida, Rumi Hiirani
YAPIM 2011 Japonya
SÜRE 91 dk.
DAĞITIM Tigon (Bir Film)

Bir yanda naif bir okul hikayesi, bir yanda çözülmeye çalışılan aile meseleleri arasında kurulan denge, Goro Miyazaki'nin ustalığı hakkında ümit veriyor.

BU GECE BENİMSİN

YAZ FİLMLERİNİN GİZEMLİ KURALLARI, ÖZELLİKLE TÜRKİYE'DEKİ VIZYON İÇİN BİR acayıp. Eskiler bilir, bir zamanlar yazın film bile gösterime girmezdi. Allahtan 90'lı yıllardan sonra ABD'deki "Hit filmler yazın gösterime girer" şiarını ithal ettik de "Sıcakta sinemaya gidilmez" algısı yok oldu. (Tabii klima teknolojisinin de payı var bunda.) Yine de Türkiye'de yaz vizyonunun yazılmamış, tuhaf kuralları hâlâ işliyor ve hâlâ bazı haftalarda, sadece yazın vizyona girebilecek türde filmlerle karşı karşıya kalıyoruz. Aylar sonra, hatta belki bir yıl gecikmeyle gösterime giren 'sanat' filmleri (meraklısı izler ne de olsa), Avrupa'dan gelen, içinde eser miktarda erotizm olan vasat altı 'duyumsal' dramlar (sıcak havalarda 'iki film birden' havası), ucuzun da ucuzu korku filmleri (her zaman alıcısı var) ve bir parça da çalgılı çengili filmler... Ne de olsa yaz, konser mevsimi.

"Bu Gece Benimsin" bu müzikli, partili filmler kontenjanından perdelerimize düşen, 2011 yapımı bir Britanya filmi. Yönetmen, İskoçya'da her sene düzenlenen T In The Park Festivali'ni 2010 yılında yakalamış ve beş gün gibi kısa bir süre içinde filmini çekip bitirmiş. Bu süre kısıtlaması, filmi de 80 dakikalık kısa bir esere dönüştürüyor. Dahası, filmin kısır kaldığı sayısız hususun bahanesi de bu aceleyle gelmişlik.

Öncelikle, "Bu Gece Benimsin" in ilgi çekici bir çıkış noktası olduğunu itiraf etmek gerek. Bir festivale konser vermeye gelmiş iki şarkıcı kavga ediyor. Elektro pop yapan Adam'ı (Luke Treadaway), daha punk takılan Morello'ya (Natalia Tena) eşek şakası babında kelepçeliyor birileri. Çiftin kaderine tuz biber ekiliyor. Filmin bundan sonrası, 24 saati birbirine kelepçeli şekilde geçirmek zorunda kalan, hatta bu şekilde konsere çıkan ikilinin başından geçenleri anlatıyor.

Mackenzie'nin niyeti belli ki hafifmeşrep bir "Gün Doğmadan" (Before Sunrise) yapmak. Birbirine tamamen yabancı kadınla erkek, bir de üstüne kötü bir intibayla tanışmışlarsa, sırf beraber zaman geçirme zaruretiyle birbirlerini sevmeye başlayabilirler mi? Temel soru bu. Ateşle

barut yan yana durmaz tabii. Birbirine mecbur bırakılan düşman çift, önce ısınmaya, sonra aşka yelken açmaya koyuluyor.

Böyle anlattıysak bir Rock Hudson-Doris Day romantik komedisi beklemeyin. Kavgadan aşka giden ilişki, belki senaryonun zayıflığı, belki beş günlük set süresi yüzünden izleyeni tatmin etmiyor. Belki de esas sorun çoklukla festivaldeki durumlar ve olaylar içinde dolaşan ikilinin yaşadıklarını filme almayı yeter gören, bunun üstüne bir de karakter inşasına girişmeyen yönetmendedir.

Festivalde dinledikleri şarkıların ya da şahit oldukları, içinden geçtikleri gülünç olayların arasında, bu ikiliyi bir türlü tanıyamıyoruz. Filmin zırt dediği yer burası. Haliyle birbirlerine neden âşık oldukları da cevapsız kalıyor. Adam, havalı ve hoppa sevgilisinden usanmış durumda. Morello ise "Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu" dedirten bir ikilem içinde. Punk yapıyor ama bankacı bir sevgilisi var. İkilinin kendi hayatlarındaki insanlarda tatmin bulamadığını ve birbirlerine gıcık olsalar bile aslında ruh eşi olduklarını anlamamız isteniyor. Lakin yönetmen ve üzerinde çalıştığı amatör işi senaryo, karakterleri geliştirip seyirciyi onların birbirine âşık olabileceklerine ikna edemiyor. Uzun bir rock klipi izliyoruz sanki.

Bir başka sorun da gülünç anlar yaratmaları için filme eklenen Adam'ın grup arkadaşı Tyko'nun (Mathew Bynton) ve grubun Amerikalı menajeri Boaby'nin (Gavin Mitchell) iki kötü komedi oyuncusu olması. Biri 'nerd' mizahına yükleniyor, diğeri ise insanda sarhoş taklidi yapan Levent Kırca etkisi bırakıyor. Yan karakterlerden gelen mizah desteği beklentileri karşılamadığı için filmin tek kozu müzikli kısımlar oluyor. Ona da hakkını vermek gerek. Filmi beğenmeseniz bile çalan şarkılardan, özellikle film için bestelenmiş ve canlı icra edilen üç şarkıdan keyif alacağınız garanti.

Filmin en eğlenceli anı, Morello'nun konserinin doğaçlama bir "Tainted Love" yorumuyla sabote edilmesi.

İkili küstükten sonra konserin coşkusuyla apar topar barışıyor ve bu klişeyle film kimvurduya gidiyor.

ORİJİNAL ADI You Instead

YÖNETMEN David Mackenzie

OYUNCULAR Luke Treadaway, Natalia Tena, Mathew Baynton, Alastair Mackenzie, Gavin Mitchell, Ruta Gedmintas, Kari Corbett, Sophie Wu, Rebecca Benson, Joseph Mydell

YAPIM 2011 İngiltere

SÜRE 80 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Bir rock konserinin atmosferini yaşatmaya çalışan film, eğlence arayanlar için çerezlik bir yaz filmi. Beğenmeseniz bile şarkılardan keyif alacağınız garanti.

NE ADAM AMA

ORJİNAL ADI What A Man
YÖNETMEN Matthias Schweighöfer
OYUNCULAR Matthias Schweighöfer,
 Sibel Kekilli, Elyas M'Barek, Mavie
 Hörbiger, Thomas Kretschmann
YAPIM 2011 Almanya-ABD
SÜRE 95 dk.
DAĞITIM Pinema

Schweighöfer, bu ilk
 yönetmenlik
 denemesinde umut
 vermeyecek kadar naif
 bir filme imza atıyor.

AMERİKAN SİNEMASI YENİDEN
 ÇEVİRMEK ÜZERE AVRUPA ÜRETİMİ
 filmleri birbiri ardına devşiredursun,
 Avrupa sineması da zaman zaman ne akla
 hizmetse Amerikan sinemasının en kötü huylarına
 özeniyor. Örneğin karşımızdaki Alman yapımı "Ne
 Adam Ama", Amerikan romantik komedilerindeki
 artık iç bayan her ucuz klişeyi alıp çekinmeden
 uyguluyor. Üstüne bir de öyküsü boyunca
 cinsiyetçilik batağına saplanıyor ki, "Ne film ama!"
 diyemeden tamamlıyorsunuz!

Genç Alex ile sevgilisi Caroline taban tabana
 zıt bir çift gibi görünmektedir. Hatta hayli yumuşak
 başlı Alex ile 'vurduğu yerden ses getirecek bir
 erkek' özlemi çeken Caroline'in nasıl olup da bir
 ilişkiye başladıklarını merak etmeden
 duramıyorsunuz. Çok geçmeden kız, tercihini
 'efendi adam' yerine 'piç'ten yana kullanıyor ve üst
 kattaki maço Jens'le işi pişiriyor. Akabinde terk
 edilen Alex'e yakın arkadaşları Nele ve Okke bu
 aşk acısını unutabilsin diye yardımcı oluyor. Okke
 'erkeklik' dersleri verirken, Nele de her açıdan

anlaşabildiği çocukluk arkadaşı Alex'le kaçınılmaz
 biçimde yakınlaşıyor.

Genç aktör Schweighöfer, bu ilk yönetmenlik
 denemesinde umut vermeyecek kadar naif bir
 filme imza atıyor. Kendisine kameranın gerisinde
 biçtiği rol ne yazık ki kameranın önünde olduğu
 kadar şık durmuyor. 'Bebek' yüzlü Alex'e ne denli
 yakışıyorsa, yönetmenlik koltuğunda da o denli
 eğreti duruyor.

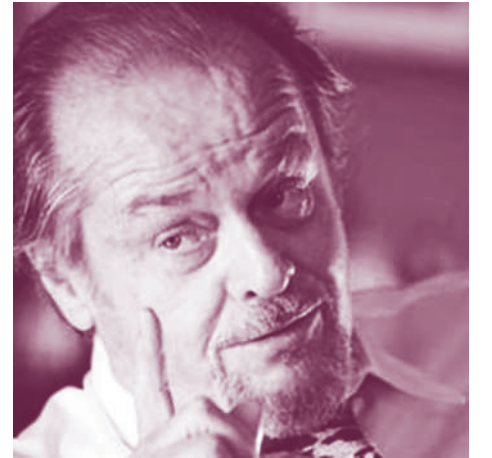
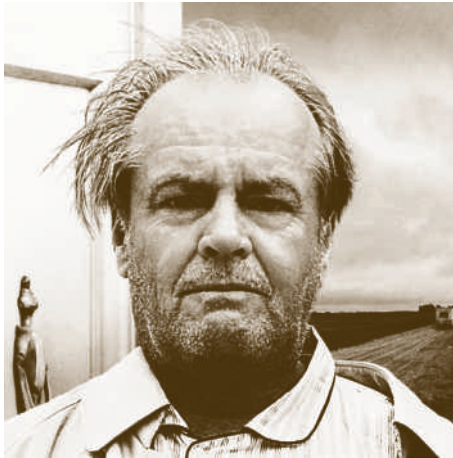
Nitekim filmin nadir olumlu yanlarından biri
 oyunculukları. Schweighöfer'le birlikte sevgilisi
 Caroline'de Mavie Hörbiger ve Sibel Kekilli de
 üstlerine düşeni yerine getiriyorlar. Thomas
 Kretschmann da azgın koca Jens olarak kısa ama
 vurucu bir iş çıkartıyor. Bir tek Okke'de Elyas
 M'Barek sırtıyor, bu da onun değil, senaryonun o
 karaktere açtığı alanla ilgili bir problem.

Yönetmen, finali çok iyi bağlıyor, Alex'in uçuş korkusunu
 yenmesini çocukluğuna dair gördüğü bir rüyayla taçlandırıyor.

Filme adını veren sözlerin de yer aldığı ve Lena'nın seslendirdiği
 'tema parçası' bir noktadan sonra bıktırıcı bir hal alıyor.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

D@BBE: BİR CİN VAKASI

YÖNETMEN Hasan Karacadağ

OYUNCULAR Nihan Aypolat,

Koray Kadırağa, Pervin Bağdat, Elif Erdal

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 122 dk.

DAĞITIM UIP (J Plan)

Türünün hakkını ancak
ikinci yarının
ortalarından itibaren
vermeye başlayan bir
korku-gerilim örneği.

HASAN KARACADAĞ, “D@BBE” ZİNCİRİNDE İLK FİLMDEN BU YANA korku unsurlarını kullanmakta, gerilim atmosferi yaratmakta her seferinde biraz daha başarılı oluyor ama hiç değişmeyen ve gelişmeyen şeyler de var. Örneğin üç filmi zihnimizden şöyle bir geçirdiğimizde Karacadağ’ın en zayıf yanının senaryo ve diyaloglar olduğu, oyunculuğun (son filmde iki isim dışında) çok zayıf kaldığı rahatlıkla görülüyor. Dolayısıyla bu nitelikleriyle “D@bbe”lerin gerçek birer korku-gerilim filmi olduklarını, yarı korku-yarı parodi olmaktan kurtulduklarını iddia etmek kolay değil.

“D@bbe: Bir Cin Vakası”, bir çocuk sahibi genç çiftin başlarına bela olan ‘bedensiz yaratık’la ve ‘kıyamet büyü’sü’yle boğuşmasını anlatan, “Blair Cadısı”ndan (The Blair Witch Project) “Paranormal Activity”ye, “Şeytan”dan (The Exorcist) “Karadedeler Olayı”na açılan yelpazede akla gelen belli başlı örnekleri oburca kolajlayan bir film. İlk yarı gerçekten can sıkıcı ve üzüntü verecek kadar gülünç. Vertov’un kemiklerini

sızlatacak denli sakil bir ‘kameralı adam’ dolaşıp duruyor ortalıkta. İkinci yarıdaysa her şey daha iyice ve Karacadağ gerilim yaratmak için perdede ‘cıızztt... bıızztt...’ gibi sesler çıkartmaktan başka şeyler yapmak gerektiğini de akıl etmiş durumda.

Büyü bozan din adamı rolündeki İsmail Yıldız ve evin zavallı küçük kızını canlandıran Su Burcu Yazgı’nın iyi performanslarının yanında özellikle metruk-tekinsiz evlerdeki mekan seçiminin başarısıyla dikkat çeken “D@bbe: Bir Cin Vakası”, toplumumuzu iyiden iyiye saran cin peri şaklabanlıklarına esaslı bir beyazperde desteği veriyor neresinden bakılsa. Kendi adıma en önemli kazancın, Çinlilerin en uğurlu sayı olarak kabul ettikleri 88’in İslamiyet’te en uğursuz sayı muamelesi gördüğünü öğrenmek olduğunu da belirteyim. [\[1\]](#)

‘Çürümüş evler’ gerçekten ürkütücü ve etkileyici.

‘Alt sınıfın laneti’yle oluşan düğüm, pek kolay çözülüyor.

BASKIN

BU GECE BENİMSİN

EVA

GÖKYÜZÜNDE BİR AYNA

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BASKIN	★★★			★★★	★★	★★★
BU GECE BENİMSİN					★★	
D@BBE: BİR CİN VAKASI			★★			
ESARET					★★★	★★
EVA	★★				★★	
GÖKYÜZÜNDE BİR AYNA					★★	
NE ADAM AMA						★★
TEPEDEKİ EV				★★★	★★★	
205: KORKU ODASI			★★		★	
BARBARA			★		★★★	
BİR MAFYA HİKAYESİ		★★★			★★★	
HİZMETKAR ALBERT NOBBS	★★★	★★★	★★★		★★★	
İSYAN				★	★★	★★
KARA ŞÖVALYE YÜKSELİYOR	★★★	★★★★		★★★★	★★★	★★★
KAYIP	★			★★★	★★★	★★
MISS BALA		★★★		★★★		
OLMAK İSTEDİĞİM YER	★★★★	★★★			★★★	★★★
ÖLÜM UYKUSU		★★★				
ÖZGÜR ADAMLAR				★★★	★★★	
POLİS			★★★		★★★	
SAHTE GELİN					★★	
TIMARHANE					★	★★
VAHŞİLER			★★	★★★	★★	★★★
MUPPETS		★★★★		★★★★	★★★	
PARANOYA				★★★	★★★	★★★★

JOHN HUSTON'A GÖRE MARILYN'İN KATİLİ...

Soru şu: "Marilyn'i ne öldürdü? Sinema mı, akıl hastalığı mı, psikanaliz mi, para mı, siyaset mi?" Michel Schneider'in gerçek-romanı "Marilyn'i Kurtarmak", soruya verilebilecek yanıtların peşine düşüyor ve bir 'kurtaramama' öyküsü sunuyor.

TRENDEKİ YABANCI OLARAK, MARILYN MONROE'YU HER YIL DOĞUM YA DA ÖLÜM YILDÖNÜMÜNDE ANMA

alışkanlığımızı sürdürüyor, geçen 1 Haziran'da 86. yaşına basan sanatçıyı, 50. ölüm yıldönümünde de (5 Ağustos) anmayı unutmuyoruz.

Arka Pencere'nin geride kalan iki yılında yaptığımız gibi, bu kez de hakkında yazılmış bir kitapla Monroe'yu biraz daha yakından tanıyacak, iç dünyasının derinlerine dalacağız.

Bu yılki kitap, "Marilyn'i Kurtarmak"... Fransız yazar Michel Schneider'in kaleme aldığı, büyük boy ve 398 sayfa hacminde, dilimize Orçun Türkay'ın çevirisiyle Yapı Kredi Yayınları'na kazandırılmış, 'sarışın seks sembolünün fotoğraflardaki hüznü' hakkında ipuçları veren bir kitap var elimizde. Hemen belirteyim, yazarlığının yanı sıra müzikolog ve psikanalist olarak da ün sahibi Schneider'in "Hayali Ölümler" adlı; Zweig, Balzac, Flaubert, Nabokov gibi yazarların son anlarını, mezarlarını vb. anlatan kitabı da 2006'da gene Yapı Kredi Yayınları'ndan çıkmıştı.

"Marilyn'i Kurtarmak", Monroe ile psikanalisti Ralph Greenson arasında Ocak 1960 ile Ağustos 1962 arasında yaşanan, 'Freudçu psikanaliz yönteminin sınırlarını aşan ilişkiyi' öyküleyen, gerçek-roman niteliğinde bir çalışma. Tabii sayfalar arasında Kennedy ailesinin, Arthur Miller'in, Truman Capote'nin, Clark Gable'in, Frank Sinatra'nın sık sık boy gösterdiğini de tahmin edersiniz. Çünkü Greenson öncelikle 'Hollywood psikanalisti' olarak tanınıyor. İkili arasında sıra dışı bir bağ söz konusu ve Greenson, Monroe'yu çekip çıkartmak istediği bataklığa kendisinin yavaş yavaş gömülmekte olduğunu da farkında.

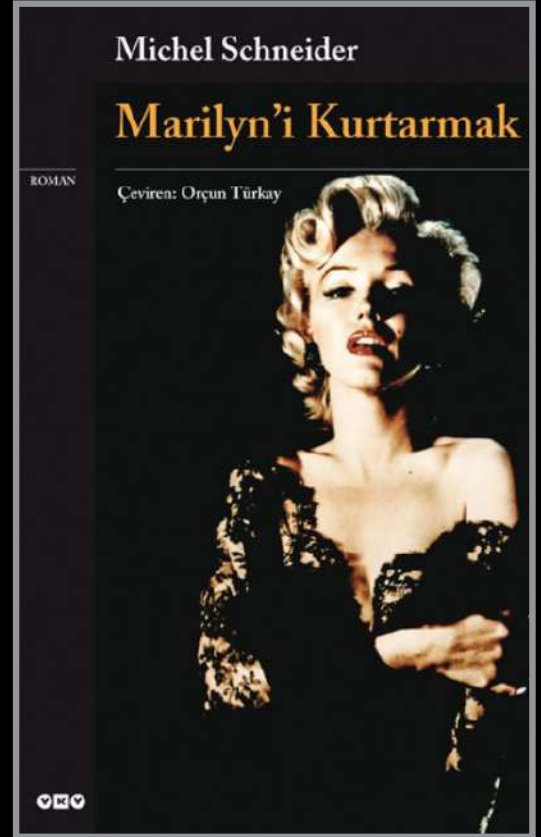
Kitabın daha ilk sayfasında "Kaderin ördüğü ağlarla birbirine bağlanmış iki gerçek kişi, Marilyn Monroe'yla onun son psikanalisti Ralph Greenson arasındaki bu

aşksız aşk öyküsünde aranan şey ne gerçeklik ne de gerçeğe yakınlık. Onların yaşamlarına bakıp bu iki figürün sıra dışılığını benimsedim, sanki beni yansıtıyormuşlarcasına. Yalnızca kurgudur gerçekliğin önünü açan" diyor Schneider. Romanın 'tıpkı Marilyn'in saçları gibi gerçekten sahte' olduğunu ama Marilyn'in "Ben gerçek bir sarışınım. Ama kimsenin saçı doğal olarak böyle sarı olamaz" dediğini de belirterek, henüz ilk sayfalarda 'hoş bir kafa karışıklığına' sürüklüyor okurunu. Üstelik Greenson hakkında kuşku ifadeler de mevcut: "Benim sorum şu: Marilyn'i ne öldürdü? Sinema mı, akıl hastalığı mı, psikanaliz mi, para mı, siyaset mi?" Kitap, bu soruya verilebilecek yanıtların peşine düşüyor, Greenson'un bir 'cani' ya da 'işbirlikçi' olmamakla birlikte, belki de bilinmeyen nedenlerden ötürü 'bir cinayetin intihar gibi gösterilmesi' ne yardım etmiş olabileceği gibi iddialarda bulunuyor. Ya da gerçekten şöyle bir fotoğraf gerçekten var mıydı) acaba:

"İkinci zarftaysa birkaç gün öncesinde California'yla Nevada sınırında bulunan lüks Cal-Neva Lodge Oteli'nde çekilmiş altı resim vardı. Marilyn emekler konumda, kameraya bakarak gülümseyen ve yüzünün sol tarafını gizleyen saç tutamını kaldıran bir adam onunla cinsel ilişkiye giriyor."

Zaman-dizinsel olarak farklı tarihlerde ve dönüşlü (1962, 1988, 1976, 2006...) gelişen kitabın Ralph Greenson'a pek iyi gözle bakmadığını söylemek yanlış olmaz: "Marilyn'den de uzaklaşmak istiyordu, ama şu dünyada onun kimsesinin olmadığını görüyor ve üzgün kadınlara karşı bir zayıflığının olduğunu kabul ediyordu. Hâlâ onun üstünde etkili olan ölümün güçlerine egemen olmayı ve onu yıkıma sürükleyen bu süreçle ilgili bir şeyleri anlamayı umuyordu. Ama aynı zamanda ona karşı gitgide daha yoğun bir hal alan karmaşık duygular da beslemiyor değildi..."

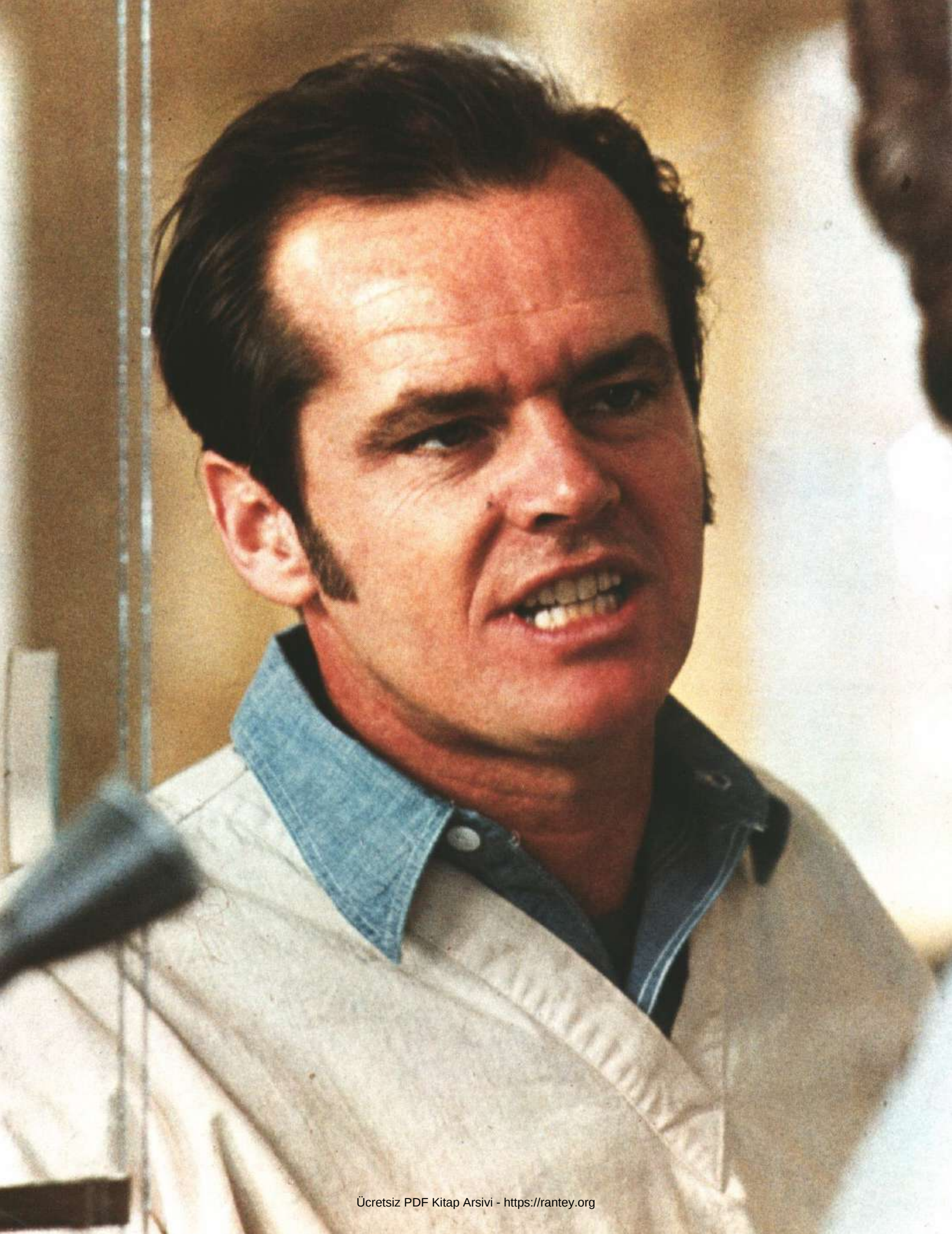
Marilyn Monroe, taktığımız maskelerin

kim olduğumuzu açığa vurduğuna, rollerinse bizi öldürdüğüne inanan, üzgün, hüznü, talihsiz, seks sembolü, güzel, masum ve hep kullanılan bir kadındı. Geceler onun için yalnızca 'beklemek' içindi... Belki bir erkeği, belki sabahı, belki de ölümü... Schneider'in kitabı da aslında "Marilyn'i Kurtarmamak" çizgisinde ilerleyen, onu ve çevresindekileri gerçekten daha iyi tanımamızı sağlayan, önemli bir çalışma. Okuduktan sonra büyük olasılıkla John Huston'a çok hak vereceksiniz:

"Onu Hollywood öldürmedi. O ağzına sıçtırdım doktorlar öldürdü. Hap delisi olmuştu. Onu haplara mahkum ettiler."

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

GUGUK KUŞU

Çek yönetmen Milos Forman'ın kamerasından yansıyan "Guguk Kuşu" (One Flew Over The Cuckoo's Nest), akıl hastanesinde bile düzeni sağlamanın yolunun baskı ve istibdattan geçemeyeceğini anlatan, Jack Nicholson'ın serbest stil döktürdüğü bir şaheser.

AKIL HASTANELERİ, KENDİLERİNİ 'NORMAL' ADDEDEN KİMİ İNSANLARIN, 'ANORMAL' DİYE ETİKETLEDİKLERİ KİMİ

insanları tedavi etmek üzere kapattıkları yerler. Düzenin sağlanması için, öncelikli olarak baskının, istibdadın, yasakların hakim kılındığı kuruluşlar. Aykırı sesin kısıldığı, zihnin yalnızca sözlü terapilerle değil, kimyasallarla da düzene sokulmaya çalışıldığı psikolojik cangıllar. Deli girenin akıllı çıkacağına garantisi olmadığı gibi, akıllı girenin de deli çıkmayacağına garantisinin olmadığı mekanlar! Milos Forman'ın kariyerinin zirvesi "Guguk Kuşu", zihinsel olarak hizaya sokulmak istenen deli dolu R.P. McMurphy'nin başkaldırısını anlatıyor. Böylece akıl hastanesi totaliter bir devlete ve hemşire Ratched'da cisimleşen yasakçı otorite de bir dikta rejimine dair alegoriye dönüşüyor. Film, McMurphy'yi bu soğuk dikta rejimine başkaldıran bir isyancı liderine benzetiyor. Nitekim onun hastalara yaklaşımı, doktorların, hemşirelerinkinden çok daha başarılı oluyor. Hastaların dilinden en iyi o anlıyor. Film, McMurphy üzerinden, zihnin ilacı olarak tahakkümü değil, esnekliği gösteriyor. Baştan sona sistem ile bireyler arasındaki baskı/özgürlük ilişkisi didik didik ediliyor. Amerikalı eleştirmen Roger Ebert'in de 2003'te dönüp filme yeniden baktığı bir yazısında dediği gibi: "Filmin akıl hastalıklarına dair basit yaklaşımı bir hata değil, çünkü aslında bu deliliğe dair bir film değil. Bu, sistem içinde özgür bir ruh olmayı anlatan bir film."

Her şey McMurphy'nin hastaneye gelmesiyle başlıyor. İşlediği kimi küçük suçlar sonrası kendisini burada bulmuş.

Cezasının geri kalanını, burada 'deliyi oynayarak' tamamlamak niyetinde. Ayak basar basmaz orada ehlileşemeyecek denli uslanmaz bir karakter olduğunu gösteriyor. Hastaların ruhunu kısıklarak kavıyor: Onları kumar ve basketbol oynamaya teşvik ediyor. Hastaları kaçırıp tekneyle balığa açılıyor. Hatta bir gece hastaneye gizlice iki kız sokarak 'alemlere' akmalarını bile sağlıyor.

McMurphy'nin 'eylemleri' karşısında en büyük engel hemşire Ratched ve onun katı kuralları. Beyzbol maçlarını TV'den izlemek isteyen McMurphy ile hemşire Ratched ihtilafa düşerler. Oylama yapılır. Eğer McMurphy koşutaki diğer 18 hasta arasında çoğunluğu sağlayabilirse TV açılacaktır. Oylar 9'a 9 kalır, McMurphy 10'uncu oyu bir türlü bulamaz. Ratched oturumu kapatır ve koşutadan çıkar. Son dakikada sağır ve dilsiz [olduğu sanılan] şef Bromden'in ikna eden McMurphy yine de Ratched'in katı inadını kıramaz. Demokrasi ve çoğulculuk bile Ratched'in doğasındaki oyunbozanlığın önüne geçememiştir.

Filme kaynaklık eden aynı adlı romanı Ken Kesey 1962'de yayımlamıştı. Pauline Kael, kitabın 'koca ülkeyi Vietnam'a götüren sürecin psikolojik altyapısını mükemmelen öngördüğünü' yazmıştı. Forman'ın filmi ise Vietnam Savaşı'nın bitiş günlerine, 1975'e denk gelmişti. Tüm ulusu bitmeyecekmiş görünen bir psikoza sokan savaş, Amerikan askerlerinin tahlieleriyle sona eriyordu. "Guguk Kuşu"ndaki hastane ile Amerikan kamuoyunun o günlerdeki ruh hallerini yan yana koyunca ziyadesiyle benzer bir fotoğraf belirliyordu: Vietnam'dı, Watergate'ti derken, bir ülke dolusu çıldırmış insan...

Jack Nicholson elbette bugüne kadar

geniş bir karakterler galerisine perdede hayat verdi ama bunların çoğundaki ortak özellikleri McMurphy'de de görebiliriz: Dost canlısı, pürneşe, çılgın, umursamaz, renkli, şakacı, iyi niyetli ve kurnaz... McMurphy de, tam onun kalemi bir karakter.

Hemşire Ratched'daki Louise Fletcher ise tutarlı kompozisyonuna rağmen Akademi üyeleri dışında o kadar da övgü toplamamıştır ama unutmamak gerekir ki, o Ratched'in hoyrat yüzünü böyle gerçekçi ortaya koymasa, McMurphy'nin yaşadığı dönüşüm bu kadar inandırıcı olamazdı.

Filmin iki noktasına şerh düşmek lazım. Bunların ilki Çekoslovakya'daki komünist rejimden firarı sonrasında Milos Forman'ın böyle bir film çekmesinin başta Akademi olmak üzere Amerikalılar tarafından alkışa boğulması. Nitekim "Guguk Kuşu" o yıl "Barry Lyndon", "Köpeklerin Günü" (Dog Day Afternoon), "Jaws" ve "Nashville"i sollayarak en iyi film olmayı başarmakla kalmamış, o güne dek beş ana dalda (film, yönetmen, erkek oyuncu, kadın oyuncu, uyarlama senaryo) Oscar kazanan tarihteki ikinci film unvanını elde etmişti.

İkinci şerh filmin kadınlara yaklaşımına düşülmeli. Filmdeki kadınları ya Ratched'in bedeninde olduğu gibi otoriter ya da Candy gibi 'her yola gelir' çizmesi senaryonun en ciddi zaafı. Neyse ki bu cinsiyetçi tavır, 'amaç' değil, 'araç' olduğu ve film erkekliği de tüm 'eksiklikleriyle' sergilediği için görmezden gelinebilecek nitelikte.

Finale gelince... McMurphy kimisi oraya rızasıyla girmiş hastanede ki tüm hastaların zihnine sızacak bir pencere bulmuştur artık. Finalde Şef Bromden'in kırıp firar ettiği pencere o penceredir. ■

PARANOYA

TARİKATTAN KAÇAN BİR KADIN, TEDİRGİN BİR BEKLEYİŞ İÇİNDE... GERİDE bırakmaya çalıştığı müritlerden biri, onu tam da yol üzerinde bir lokantada yakaladığında ürkek hali daha da pekişiyor. Ne var ki hayatının yeni bir döneminin arifesindeki bir insanın 'sıradan' ürkekliği değil, genç kadının suratındaki... Ne yapacağını bilmez hali, kaçtığı şeyi gerçekten geride bırakmak istiyor mu istemiyor mu belli edemediği şaşkınlığı ile birleşiyor. Ve film, bu 'tedirgin' sahneye, atlatıldıktan sonra etkisi gidecek bir engel muamelesi yapmıyor, genç kadının tehlikeyi atlattıktan sonraki halini kadrj dışında bırakmıyor.

Daha ilk dakikalardan belli: Karşımızdaki, öncesi ve sonrası arasında keskin bir ayırım güden, düz çizgiye sahip bir 'tarikattan kurtuluş hikayesi' değil... Yakın zamanda bağımsız cephesindeki en sevindirici işlerden biri olan "Paranoya" (Martha Marcy May Marlene), kahramanını da, bizi de geçmişle şimdiki zamanın iç içe girdiği, bildik 'flashback' anlayışını tedavülden kaldıran bir hikayeye sürüklüyor. Kardeşlerinden (Olsen ikizleri) bambaşka bir yol çizdiği aşıkâr Elizabeth Olsen'in – gözlerimizi ondan almamızı imkansızlaştıran – bir başarıyla canlandığı Martha, filmin bir yerinde ablasına soruyor: "Bu, geçmiş mi, yoksa şimdi mi?" Yönetmen ve senarist Sean Durkin'in, Martha'nın geçirdiği sürece de yaklaşımını bu soru belirliyor aslında...

Yönetmen, kahramanını geçmişten kurtarmadığı gibi şimdiki zamanın da bir parçası haline getirmiyor. Martha'nın, 'ritüel gereği' hap verilip tecavüz edildiği tarikat zamanları ile görünüşte anlayışlı, derinlerde talepkâr ablası ve eniştesiyle yaşadığı dönemi sürekli birbirine karıştırıyor. Kafasındaki izler hâlâ taze... Can havliyle uyandığında gördüğü eniştesi, bir anlığına tarikat liderinin yerini alabiliyor. Ya da ablasının gayet sık partisindeki garson, nasıl olduğu sadece Martha'ya mahsus bir şekilde, tarikat mensuplarıyla aynı kefeye konabiliyor. Ve Durkin, bu süre boyunca bir tek Martha'ya odaklanıyor. Ona ya nasihat veren ya da ne olup bittiğini anlamaya çalışan ablası arka

fonda sık sık flulaşıyor. Düzenli bir şekilde başka genç kadınları da müritleri arasına katan tarikat lideri, sadece Martha'yla ilişkisi vasıtasıyla perdeye gelebiliyor. Ama neyse ki ortada çiğnene çiğnene tüketilmiş, bilinçle bilinçdışı arasındaki sınırları sırf 'sürprizli' bir seyir uğruna yok sayan, demode postmodern oyunlardan biri de yok...

Martha'nın geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki karmaşasına daha da daldıkça, onun deneyiminin katmanlarına da daha çok nüfuz ediyoruz. "Paranoya" da 'gerçeklik algısı' yitmiş kahramanın algısına odaklanılması, alışıldığın dışında sonuçlara götürüyor izleyiciyi. Bu sefer izleyiciyi hikayenin bağlamından koparıp 'ters köşe' yapmak için değil, onu daha da kendi içine almak için kullanılıyor bu 'arada'ki kafa.

Bu yüzden Martha, hayatının bir noktasında kafası karışıp kendini bir tarikata kaptıran, sonrasında da hayatını düzene koymaya çalışan talihsiz bir genç kadından daha fazlası... Yine bu yüzden Martha, ona bir kariyer edinmesi öğüdünü verip haddini bilmesi gerektiğini söyleyen eniştesine "Hiçbir şey bilmiyorsun" diye bağırırken, bu çığlığın standart ergen öfkesiyle açıklanamayacağını çok iyi biliyoruz.

Martha'nın ablasının – Haneke sağolsun – tekinsizliği çağrıştıran burjuva 'göl evi' ile tarikat barınağının aynı ritimde buluşabilmesi hem Durkin'in serinkanlı tavrının hem de Elizabeth Olsen'in irkiltici doğallıktaki performansının ürünü...

Temposu daha yüksek bir yerden seyretse de, "Paranoya"nın atmosferiyle akraba başka bir yapıt, The Killers'in "Space Man"inin sözleri geliyor akla. "Biliyorsun, bu yıldız çarpmış dünyayı terk edebileceğimi düşünüyordum / Ama sanırım içimi deşmeleri fikrimi değiştirdi". Benzeri bir süreçten geçen Martha'nın bu ne yapacağını bilmez hali seyirciye bu kadar temas ederek hissettirebilmesi de "Paranoya"nın en büyük mezzetlerinden. [A]

Görüntü yönetmeni Jody Lee Lipes'in yumuşak tonlarda ama tekinsiz mizansenleri filmin atmosferinin önemli bir unsuru...

Keşke Martha'nın ablası ve eniştesinin dünyasına da daha fazla nüfuz edilebilseydi.

ORJİNAL ADI Martha Marcy May Marlene
YÖNETMEN Sean Durkin
OYUNCULAR Elizabeth Olsen, Maria Dizzia, Hugh Dancy, John Hawkes, Brady Cobert
YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 97 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)
ŞİRKET Tiglon (Fox)

Karşımızdaki film, öncesi ve sonrası arasında keskin bir ayırım güden, düz bir 'tarikattan kurtuluş hikayesi' değil...

MUPPETS

ORJİNAL ADI The Muppets

YÖNETMEN James Bobin

OYUNCULAR Jason Segel, Amy Adams,
Chris Cooper, Rashida Jones, Jack Black

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 100 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tiglon (Disney)

Kült komedi şovunun
sinemaya dönüş filmi
hem taze hem de
nostaljik tatlar
barındırmayı başarıyor.

BAZILARIMIZIN ÇOCUKLUĞUNUN EN GÜZEL TV ANILARINI BARINDIRAN "MUPPET show"un pek çok sinema ve video filmi yapıldı zamanında. Epey bir süredir Muppet'larla ilgili bir ürün vermeyen Hollywood sonunda onları hatırladı... Neyse ki projeyi kadir kıymet bilebilecek yeni nesil mizahçılara bırakmışlar. Başrol oyuncusu Jason Segel'in bizzat kalem oynatması filme çok şey kazandırıyor belli ki. Segel'in eski bir "Muppet Show" seyircisi olduğu herşeyiyle belli. Hollywood'un şu sıralar sıkça vurguladığı ve kendisini iyiden iyiye hissettiren 'eskiye özlem' duygusu bu filme de yansımış. Nitekim son bir gösteri için toplanan Muppet'ları bir araya getirmeye çalışanlar da 'eski tarz' bir ilişki yaşayan saf ve çocuksu genç bir çift sonuçta... Jason Segel ve Amy Adams da bu çifti başarıyla oynamışlar... Yaratıcıları filmi bir Frank Capra duygusallığı ile ele almışlar ve izleyenlere de aynı hissi başarıyla geçirebilmişler...

Filmin müzikal olması ve dans koreografileri de eski Hollywood'u çağırmakta adeta... Ama eski

kahramanlara bu çağa uygun 'düşüş' hikayeleri de eklenmiş... Nitekim o hep özlediğimiz ve bir türlü içine düştüğü açmazdan çıkamayan Miss Piggy – Kermit ilişkisinin geldiği o iletişimsizlik, soğuk espri makinesi Ayı Fozzie'nin Muppet sonrası düştüğü acıklı hal ve tabi Gonzo'nun bir iş adamı olarak portresi... Bunlar çok güzel buluşlar ve çok da eğlenceliler... Ve son gösteri sırasında yapılan skeçler de mini bir "Muppet Show" sunuyor film bize sanki... Özellikle de berber dörtlüsünün Nirvana'nın "Smells Like Teen Spirit" performansı... Çılgın davulcu 'Animal'ın görüldüğü her sahne... Ama bu kadar da değil. Jack Black, Alan Arkin, Zach Galifianakis ve Emily Blunt gibi konuklarıyla da ilgi çeken film müzikleriyle de akılda kalıcı olmayı başarıyor. Filmin 'yeni' Muppet kahramanı Walter'ın kendini bulma hikayesi de çok anlamlı bir mesaj sunuyor, özellikle de çocuklara...

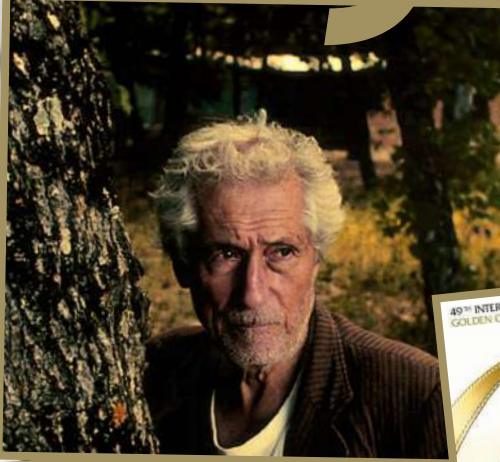
En iyi film şarkısı Oscar'ını bileğinin hakkıyla kazanan "Man or Muppet" şarkısı sözleri ve bestesiyle de kulağınızda kalıyor...

Uzay domuzları, doktorlar ve işveçli açşıya yer kalmamış adeta... Bilimadamıyla asistanı Breaker'a da (mimi!) doymadık...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Tüm zamanların en iyi filmi

"Sight & Sound", 1952 yılından bu yana her 10 yılda bir düzenlediği geleneksel 'tüm zamanların en iyi filmleri' listesini açıkladı. Ve Arka Pencere'nin ilham kaynağı Alfred Hitchcock'un başyapıtlarından "Ölüm Korkusu" (Vertigo), sinema yazarları, festival yöneticileri, dağıtımcı, akademisyenlerin oylarıyla birinci seçildi.

2 - Festivaller arası rekabet başladı

Altın Koza ile Altın Portakal'ın peşpeşe düzenlenecek olması, iki festival arasındaki rekabeti artırıyor. Her an iki festivalden de yeni bir duyuru gelebiliyor. İki festival de şu sıralar film başvuruları bekliyor. Hangi yönetmenlerin hangi festivali tercih edeceği şimdilik belli değil. Sinema dünyasından gelen duyumlara göre Yeşim Ustaoglu, Zeki Demirkubuz, Reha Erdem, Erden Kıral, İsmail Güneş Altın Koza'yı tercih etmiş. Osman Sınav ise festivallere katılma kararı alırsa Antalya'ya gitme eğiliminde.

3 - Bilet İlhan'dan "Yarım Kalan Mucize"

Yönetmen Bilet İlhan, "Mavi Gözlü Dev" filmiyle bizi 1940'ların Türkiye'sine götürmüş, edebiyatımızın büyük şairi Nâzım Hikmet'in hapisane günlerinden bir kesit sunmuştu. İlhan, çekimlerini tamamladığı yeni filmi "Yarım Kalan Mucize"de de yine 1940'lar Türkiye'sine odaklanıyor. Bu sefer Anadolu'da yaşam ve okuma mücadelesi veren genç bir kızın zorlu hikayesini anlatıyor.

4 - Chris Marker (1921-2012)

Bu sayfada adeta her hafta bir sinemacının göçüp gittiğini duyurmak artık zor geliyor. Ama diğer türlü de sanki onları unutmuş gibi bir hissiyata sürüklüyor insanı. Yeni Dalga'nın nevi şahsına münhasır yönetmenlerinden Chris Marker da

aramızdan ayrıldı. 91 yaşındaydı. Daha çok "12 Maymun" (Twelve Monkeys) ilham kaynağı olan "La Jetée" kısa filmiyle tanınsa da, aslında hem biçim hem de içerik olarak sinemaya çok şey katmıştı.

5 - Ferzan Özpetek, Nuri Bilge Ceylan'ı ağırlıyor

Bir festivalde Onursal Başkan olmak kolay değil. Çalışmanız gerek. Ferzan Özpetek de Onursal Başkanlığı'nı üstlendiği Roma Türk Film Festivali için ter döküyor. Özpetek, yıllar önce Antalya Film Festivali'nde başkanı olduğu jüride görev yapan Nuri Bilge Ceylan'ı bu yıl festivalde ağırlayacak. Çünkü Ceylan, festivalin Onur Konuğu olacak. 18 Ekim'de başlayacak festivalde Ceylan'ın taşra üçlemesi filmleri "Kasaba", "Mayıs Sıkıntısı" ve "Uzak" gösterilecek. Ceylan da Roma'ya gidip İtalyan seyirciler için bir 'master class' verecek.

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK THINK PRODUCTION MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR DVD TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
INDUSTRY PICTURE MOVIES PROJECT COPY THINK THRILLER SCREENPLAY
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTO
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVIN
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCT
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWIN
ICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PROD
DAY BUSINESS SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREEN
ACTOR MOTION FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COM
NETWORK SHOW CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION SHOW ACTOR THRI
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRO
PRODUCTION NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK COPY SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“Trendeki Yabancı'daki (Strangers On A Train) tenis maçı sahnesi, gereğinden fazla çekilmiş malzemenin riskini gösteriyor. Tasnif edebileceğinizden daha fazla malzeme var. Filmi montajcıya ayıklaması için veriyorsunuz ama geride ne kadarının kullanılmamış olarak kaldığını bilemiyorsunuz. İşte risk.”

Alfred Hitchcock